

Sygn. akt III KZ 15/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M.O.**

o wznowienie postępowania,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 29 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKo (...), o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 7 września 2017 r. Sąd Rejonowy w K. przekazał do Sądu Apelacyjnego w G. wniosek M.O. – własnoręcznie przez niego sporządzony – o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 10 grudnia 2011 r., sygn. akt II K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 2 września 2015 r., sygn. akt XIII Ka (...).

Zarządzeniem z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKo (...), na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. wezwano skazanego do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie poprzez sporządzenie go i podpisanie przez obrońcę lub radcę prawnego, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Zarządzenie powyższe doręczono skazanemu w dniu 29 grudnia

2017 r. Do dnia 5 stycznia 2018 r. wniosek spełniający wymóg formalny w zakresie tzw. przymusu adwokacko-radcowskiego nie wpłynął w związku z czym, zarządzeniem z dnia 29 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKo (...), Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w G., w oparciu o przepis art. 120 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania osobiście złożonego przez M.O..

Zarządzenie powyższe zaskarżył skazany wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu zażalenia powołał się na swoją sytuację materialną uniemożliwiającą mu uzyskanie pomocy prawnej adwokata, który sporządziłby i podpisał wniosek o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie mogło zostać uwzględnione.

Brak formalny wniosku o wznowienie postępowania, jakim jest złożenie wniosku niespełniającego wymogu określonego w art. 545 § 2 k.p.k. (sporządzenie go i podpisanie przez obrońcę lub pełnomocnika) ma charakter usuwalny.

W związku z tym wnioskodawcę należy wezwać do jego usunięcia w trybie art. 120 § 1 k.p.k. Uzupełnienie braku w terminie, a byłoby nim złożenie wniosku sporządzonego przez adwokata lub radcę prawnego, wywołuje skutki od dnia jego wniesienia. W przeciwnym wypadku pismo uznaje się za bezskuteczne, co w odniesieniu do wniosku o wznowienie postępowania, który został sporządzony przez samego skazanego, powoduje wydanie zarządzenia o odmowie jego przyjęcia (art. 120 § 2 k.p.k.).

Ten tok procedowania został w niniejszej sprawie dopełniony.

Zauważyć jednocześnie należy, że przepis art. 545 § 2 k.p.k. wprowadzający tzw. przymus adwokacko-radcowski to regulacja o charakterze obligatoryjnym i nie ma możliwości obejścia jego rygorów. Obowiązuje on z woli ustawodawcy i tylko ustawodawca - nie zaś organ procesowy w skutek własnej decyzji - może z tego przymusu zrezygnować.

Ponieważ, jak już była o tym mowa wyżej, w zakreślonym skazanemu terminie, tj. do dnia 5 stycznia 2018 r., wniosek sporządzony i podpisany przez obrońcę nie wpłynął, konieczne było wydanie zaskarżonego zarządzenia. Nie miała przy tym znaczenia podnoszona w zażaleniu okoliczność stanu majątkowego M.O.,

ponieważ z dokumentacji zgromadzonej w aktach postępowania nie wynika aby zwracał się on do Sądu Apelacyjnego w G. z wnioskiem o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu na podstawie art. 78 § 1 k.p.k.

Na marginesie, ponieważ nie ma to znaczenia dla samego rozstrzygnięcia w przedmiocie zażalenia, wyłącznie w celu informacyjnym – w nawiązaniu do treści pisma skazanego z dnia 28 sierpnia 2017 r. inicjującego przedmiotowe postępowanie – wskazać należy, że postanowieniem z dnia 23 stycznia 2018 r., III KO 71/17, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw do wznowienia z urzędu w oparciu o przesłankę z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w E. z dnia 7 marca 2016 r., sygn. akt II K (...).

Uwzględniając całokształt poczynionych wyżej rozważań, a więc zgodność z obowiązującymi przepisami zaskarżonej decyzji procesowej, której argumentacja zawarta w zażaleniu nie podważyła, należało postanowić, jak na wstępie.

a.ł